

Warszawa, 17/08/2021

Sz. P Jan Sarnowski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

w nawiązaniu do procesu konsultacji projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (UD 260, dalej: Projekt), Międzynarodowa Grupa Izb Handlowych - International Group of Chambers of Commerce) (dalej: IGCC, Podmiot Zainteresowany), przedstawia poniżej swoje uwagi do tej części nowelizacji, która odnosi się do przepisów w zakresie podatku u źródła.

IGCC z aprobatą przyjmuje przedstawione kierunki nowelizacji w szczególności w zakresie zawężenia przedmiotowo-podmiotowego mechanizmu „Pay and refund”. Popieramy również kierunki zmian związane z możliwością występowania o tzw. „opinię o stosowaniu preferencji” również w zakresie płatności podlegających umowom o unikaniu podwójnego opodatkowania, możliwości podpisania oświadczenia płatnika zgodnie z jego reprezentacją jak również ograniczenie katalogu sankcji związanych z potencjalną niezgodnością takiego oświadczenia ze stanem faktycznym.

Poniżej przedstawiamy nasze szczegółowe uwagi do projektu.

Uwagi szczegółowe

I. Zmiana definicji „rzeczywistego właściciela”

a) Przesłanka zobowiązania do przekazania należności

Projekt przewiduje zmianę definicji rzeczywistego właściciela zawartą w art. 4a ust. 29 ustawy o CIT.

Obecne przepisy wskazują, że za rzeczywistego właściciela płatności może zostać uznany podmiot który „nie jest pośrednikiem, przedstawicielem, powiernikiem lub innym podmiotem zobowiązanym prawnie lub faktycznie do przekazania całości lub części należności innemu podmiotowi”. Projekt przewiduje wykreślenie przesłanki „prawnie lub faktycznie”. Jak rozumiemy taka zmiana miała na celu uproszczenie czy też zapobieżenie ewentualnym kontrowersjom w definiowaniu pojęcia rzeczywistego właściciela. Podmiot Zainteresowany pragnie zwrócić uwagę, że jest jednak odwrotnie i zmiana ta przyczyni się (przy obecnym stanie prawnym) do zwiększenia niepewności stosowania klauzuli rzeczywistego właściciela.

Na gruncie komentarza do Konwencji Modelowej OECD (dalej: KM OECD) wskazuje się, że rzeczywistego właściciela należy rozumieć jako podmiot, którego prawo do korzystania z dochodu nie jest ograniczone zobowiązaniem do przekazania otrzymanej płatności innemu podmiotowi. Komentarz do KM OECD wskazuje dalej, że zobowiązanie to może wynikać z „dokumentacji prawnej” bądź mieć podstawę „w okolicznościach faktycznych” („facts and circumstances”) wskazujących na to, że odbiorca płatności nie ma prawa do korzystania z tej płatności nieograniczonego obowiązkiem

przekazania jej innemu podmiotowi¹. Komentarz do KM OECD nie mówi więc o „zobowiązaniu faktycznym”, ale o faktach i okolicznościach, które mogą towarzyszyć zobowiązaniu prawnemu i z których analizy może wynikać, że dany podmiot jest zobowiązany do przekazania płatności. W doktrynie prawa podatkowego, zwraca się uwagę na fakt iż odwołanie do „okoliczności faktycznych” należy rozumieć w ten sposób iż Komentarz do KM OECD stanowi swego rodzaju wytyczne prowadzenia postępowania dowodowego². Dotychczasowe problemy natury interpretacyjnej definicji rzeczywistego właściciela w zakresie wspomnianej przesłanki, tkwiły zatem w przewidzianej przez ustawodawcę konstrukcji „zobowiązania faktycznego”, które samo w sobie trudno określić czym dokładnie jest.

Tym samym zmiany w tym zakresie powinny raczej wskazywać iż rzeczywistym właścicielem płatności nie może być podmiot, który jest zobowiązany prawnie do przekazania całości lub części należności innemu podmiotowi, zaś przy ocenie bierze się również pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy.

b) Przesłanka rzeczywistej działalności gospodarczej

Obowiązująca definicja rzeczywistego właściciela zawiera ponadto warunek aby podmiot otrzymujący należność prowadził rzeczywistą działalność gospodarczą; przepis art. 24a ust. 18 ustawy o CIT stosuje się odpowiednio.

Jak rozumiemy, intencją Ministerstwa Finansów, wyrażaną w trakcie spotkań konsultacyjnych jest zbliżenie rozumienia pojęcia rzeczywistego właściciela płatności do jego rozumienia na gruncie międzynarodowym. W ocenie Podmiotu Zainteresowanego, takie podejście jest zdecydowanie słuszne, gdyż w doktrynie międzynarodowego prawa podatkowego, statusu „rzeczywistego właściciela” nie definiuje się poprzez rzeczywistą działalność gospodarczą podmiotu otrzymującego płatność a raczej poprzez jego rolę w przepływie danej płatności. Wynika to z faktu iż „rzeczywisty właściciel” nie jest klauzulą o charakterze anty-abuzywnym.

W tym zakresie, Komentarz do Konwencji Modelowej OECD wprost wskazuje iż pożądane byłoby analizowanie statusu „rzeczywistego właściciela” płatności właśnie w rozumieniu jego międzynarodowego kontekstu (jednolitego dla państw podpisujących UPO) a nie zaś krajowych definicji. Również z przepisów Dyrektywy Interest-Royalty³, nie wynika aby elementem analizy statusu rzeczywistego właściciela były jego aktywa, zasoby, kadry. Tym samym, w ocenie IGCC jednym z pożądanych kierunków nowelizacji byłoby wyłączenie elementów definicji odnoszących się do tzw. rzeczywistej działalności gospodarczej. W tym zakresie w ocenie Podmiotu Zainteresowanego istnieje szereg klauzul anty-abuzywnych, zarówno na gruncie ustawy o CIT jak i przepisów umów o unikaniu podwójnego opodatkowania (np. klauzula Principal Purposes Test), których celem jest zapobieganie nadużyć w zakresie podatku u źródła.

Powyższe stanowisko jest również silnie akcentowane w doktrynie prawa podatkowego.

ICGG postuluje wykreślenie odwołania w definicji rzeczywistego właściciela do tzw. rzeczywistej działalności gospodarczej. Pozwoli to na wyeliminowanie szeregu niejasności i kontrowersji związanych ze stosowaniem klauzuli *beneficial owner*, w tym wprowadzonej takim brzmieniem

¹ Por. Komentarz do KM OECD, do art. 10, pkt 12.4

² Kwna Katarzyna, Wilk Michał, „Nowy system poboru podatku u źródła: suma wszystkich błędów, czyli o „uszczelnianiu” systemu podatkowego „dziurawymi” przepisami”, Przegląd Podatkowy 1/2020

³ Artykuł 1 punkt 4 Dyrektywy Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych Państw Członkowskich: „Spółkę Państwa Członkowskiego uznaje się za właściciela odsetek lub należności licencyjnych tylko wtedy, gdy otrzymuje ona te płatności dla własnej korzyści i nie jako pośrednik, taki jak przedstawiciel, powiernik lub upoważniony sygnatariusz, na rzecz innych osób”.

przepisu asymetrii rozumienia klauzuli *beneficial owner* na gruncie międzynarodowego prawa podatkowego i prawa krajowego.

ICGG zwraca również uwagę iż odwołanie do pojęcia rzeczywistej działalności gospodarczej nastrocza również szereg praktycznych wątpliwości.

Art. 24a ust. 18 ustawy o CIT określa zasady definiowania tzw. „rzeczywistej działalności” na potrzeby przeprowadzenia testu rzeczywistego właściciela. Zgodnie z tym przepisem, „przy ocenie, czy zagraniczna jednostka kontrolowana prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą, bierze się pod uwagę m.in., czy „zagraniczna jednostka kontrolowana samodzielnie wykonuje swoje podstawowe funkcje gospodarcze przy wykorzystaniu zasobów własnych, w tym obecnych na miejscu osób zarządzających.”

Użyte w tym przepisie pojęcie „zasoby” obejmuje: zasoby ludzkie, środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne (WNiP) niezbędne do wykonywania przez jednostkę gospodarczą swoich funkcji stosownie do przedmiotu i charakteru swojej działalności.

Z kolei pojęcie „własne”, w świetle wykładni literalnej, należałoby wyłożyć jako własne zasoby ludzkie tzn. wyłącznie pracownicy beneficjenta wypłaty oraz własne środki trwałe i WNiP.

Taka wykładnia pojęcia „własne” prowadziłaby do wypaczenia definicji „rzeczywistego właściciela” płatności i w konsekwencji do sytuacji, w której nawet odbiorcy dywidend, opłat licencyjnych i odsetek, którzy prowadzą działalność produkcyjną lub usługową nie spełnialiby tego warunku kiedy działają oni w oparciu o:

- leasing personelu lub kupują usługi outsourcingowe,
- leasing środków trwałych, wynajęte hale produkcyjne, biura i magazyny.

W związku z powyższym IGCC postuluje (w przypadku pozostawienia odwołania do definicji rzeczywistej działalności gospodarczej w definicji rzeczywistego właściciela) usunięcie pojęcia „własne” z definicji rzeczywistej działalności gospodarczej.

II. Należyta staranność płatnika

Projekt przewiduje zmianę art. 26 ust. 1 ustawy o CIT m.in. poprzez wskazanie, że przy ocenie dochowania przez płatnika tzw. należytej staranności dla stosowania preferencji w WHT, uwzględnia się m.in. kryterium powiązania płatnika i podatnika. Jednocześnie, art. 26 ust. 7a ustawy o CIT przewiduje iż w przypadku wypłat należności powyżej 2 mln złotych, płatnik zobowiązany jest do weryfikacji warunków wskazanych w art. 28b ust. 4 pkt 4 - 6 ustawy o CIT. Na gruncie aktualnie obowiązujących przepisów można spotkać się interpretacjami Dyrektora KIS wskazującymi, iż zakres należytej staranności o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy o CIT obejmuje również weryfikację przesłanek wskazanych w art. 28b ust. 4 pkt 4-6 ustawy o CIT. W ocenie Podmiotu Zainteresowanego, takie podejście jest nieprawidłowe co potwierdzają również sądy administracyjne w wydawanych orzeczeniach⁴. Projektowane zmiany, pozostają bez wpływu na

⁴ Przykładowo, WSA w Warszawie w wyroku z dnia 23 czerwca 2020 r. (sygn.. III SA/Wa 2400/19)

niniejszą konkluzję. Po wejściu Projektu w życie, niezmiennie dyskusyjne pozostanie w jaki sposób płatnik może udokumentować należyta staranność w przypadku wypłat należności a także czy w jej ramach płatnik zobowiązany jest do weryfikacji tych przesłanek, które wprost nie wynikają w przepisów prawa materialnego / umów o unikaniu podwójnego opodatkowania dla danej płatności (przykładowo weryfikacja statusu rzeczywistego właściciela w przypadku wypłaty wynagrodzenia za tzw. usługi niematerialne czy też w przypadku wypłat dywidend zwolnionych na podstawie art. 22 ust. 4 - kwestia została szerzej zaadresowana w punkcie III później).

W ocenie IGCC, projektowane zmiany są niewystarczające dla zapewnienia pewności obrotu prawnego i stosowania prawa podatkowego. Podmiot Zainteresowany wyraża obawy iż takie brzmienie przepisów nie rozwiąże narastających w orzecznictwie kontrowersji związanych z pojęciem należytej staranności.

W związku z powyższym, IGCC postuluje aby art. 26 ust. 1 ustawy o CIT wskazywał jednoznacznie że „przez warunki” dla zastosowania stawki podatku niższej niż określona w art. 21 ust 1 oraz 22 ust 1 lub zwolnienia lub niepobrania podatku rozumie się warunki wynikające z art. 21 ust. 1 art. 22 ust.1 oraz 26 ust. 1 ustawy o CIT lub danej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

III. Zakres podmiotowy i przedmiotowy mechanizmu „Pay and refund”

Projekt przewiduje modyfikację zakresu stosowania mechanizmu „Pay and refund”, czyli obowiązku poboru podatku u źródła przez płatnika, gdy suma płatności do tego samego beneficjenta przekroczy w ciągu roku 2 mln PLN, w następujący sposób:

- przedmiotowo:
 - o do płatności o charakterze biernym tj. dywidend, odsetek i należności licencyjnych; oznacza to, że obowiązkiem poboru WHT po przekroczeniu kwoty 2 mln PLN nie będą objęte płatności za usługi niematerialne,
- podmiotowo:
 - o mechanizm będzie dotyczyć tylko płatności biernych do podmiotów powiązanych, oraz
 - o obowiązek poboru WHT od nadwyżki ponad 2 mln zł nie obejmie dywidend wypłacanych pomiędzy polskimi rezydentami podatkowymi.

Popieramy proponowany kierunek zmian i dodatkowo postulujemy, aby w/w podmiotowe ograniczenie zakresu stosowania mechanizmu „Pay and refund” objęło wszystkie dywidendy bez względu na miejsce siedziby lub zarządu odbiorcy (a nie tylko dywidendy wypłacane do polskich rezydentów podatkowych).

Postulat ten ma na celu wyeliminowanie ryzyka dyskryminacji podmiotów posiadających siedzibę lub zarząd poza terytorium Polski i ewentualnych sporów w tym zakresie.

Ponadto projekt przewiduje wprowadzenie nowej regulacji w art. 26 ust. 2ec ustawy o CIT, zgodnie z którą mechanizm „Pay and refund” stosuje się również do należności, które bez uzasadnionych przyczyn ekonomicznych nie zostały zakwalifikowane jako należności wymienione w art. 21 ust 1 pkt 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy o CIT.

Postulujemy, aby zrezygnować z wprowadzenia przepisu art. 26 ust. 2ec ustawy o CIT. W przeciwnym przypadku zostanie zniwelowany m.in. pozytywny efekt wyłączenia usług niematerialnych z obowiązku poboru WHT po przekroczeniu kwoty 2 mln PLN. Po stronie płatników pozostaną bowiem trudne do usunięcia wątpliwości praktyczne: według jakich reguł należy weryfikować wymagane uzasadnienie ekonomiczne dla wyłączenia należności z mechanizmu „Pay and refund” i czy nadal istnieje ryzyko objęcia tym mechanizmem wynagrodzenia za usługi (wprawdzie nie podstawie zasady ogólnej, ale na gruncie art. 26 ust. 2ec ustawy o CIT).

IV. Stosowanie mechanizmu „Pay and refund” z uwzględnieniem treści umów o unikaniu podwójnego opodatkowania (UPO) oraz warunków wynikających z implementowanych Dyrektyw UE

W ocenie IGCC ważnym punktem wymagającym nowelizacji, jest wątpliwość dot. obowiązku badania statusu rzeczywistego właściciela dla płatności które zgodnie z zawartą przez Polskę UPO lub na bazie implementowanej Dyrektywy UE takiego warunku nie zawierają. Przykładowo:

- i. wypłaty dywidend korzystające ze zwolnienia na gruncie art. 22 ust 4 Ustawy o CIT;
- ii. wypłaty należności pasywnych w stosunku do których w ramach UPO nie został przewidziany warunek „rzeczywistego właściciela”.

Obowiązujące obecnie przepisy dotyczące podatku u źródła, wprowadziły do ustawy o CIT pojęcie należytej staranności płatnika. W ciągu ostatniego roku, Podmiot Zainteresowany wielokrotnie podnosił podczas spotkań z przedstawicielami Ministerstwa Finansów iż pojęcie należytej staranności w odniesieniu do podatku u źródła będzie obszarem znaczącej niepewności.

W szczególności firmy wskazywały iż z uwagi na uchwalony kształt przepisów niezbędne jest wyraźne wskazanie, że test rzeczywistego właściciela nie ma zastosowania do dywidend wypłacanych przez polskie podmioty i korzystających ze zwolnienia na bazie art. 22 ust. 4 ustawy o CIT lub korzystających z preferencyjnych zasad opodatkowania na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania (UPO), jeżeli skorzystanie z preferencji przewidzianej przez UPO nie jest wyraźnie uzależnione od takiego warunku.

W trakcie 2019 roku oraz na początku 2020 roku Dyrektor KIS zaczął wydawać interpretacje wskazujące iż o ile przesłanka rzeczywistego właściciela nie jest warunkiem zastosowania zwolnienia na gruncie art. 22 ust 4 ustawy o CIT, to jednak po stronie płatnika istnieje obowiązek weryfikacji warunków do zwolnienia płatności z WHT z wspomnianą należyta starannością⁵. Takie stanowisko

⁵ Por. interpretacja DKIS z 11-06-2019 sygn. 0111-KDIB1-2.4010.91.2019.2.MS, interpretacja DKIS z 27-09-2019 sygn. 114-KDIP2-1.4010.323.2019.2.AJ

Dyrektora KIS nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa, które, w przeciwieństwie do regulacji dotyczących zwolnienia odsetek i należności licencyjnych z opodatkowania, nie zawierają wymogu spełnienia testu rzeczywistego właściciela przy wypłacie dywidendy.

Jak firmy wielokrotnie podnosiły w ramach procesu konsultacji, wprowadzenie takiego warunku byłoby nie do pogodzenia z treścią Dyrektywy Parent-Subsidiary. W przeciwieństwie do Dyrektywy regulującej opodatkowanie podatkiem u źródła należności i odsetek licencyjnych, która wprost taki warunek zawiera, Dyrektywa Parent-Subsidiary w żadnym miejscu nie uzależnia stosowania zwolnienia od statusu udziałowca / akcjonariusza jako rzeczywistego odbiorcy płatności. Tę różnicę dostrzegła również Rzecznik Generalna przy Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej Juliane Kokott w opinii do sprawy C-117/16, w której wskazała iż z punktu widzenia stosowania zwolnienia na bazie Dyrektywy Parent-Subsidiary kryterium rzeczywistego właściciela jest irrelevantne⁶.

Wyżej wskazane podejście organów podatkowych, sprawia iż polscy przedsiębiorcy zaangażowani są w skomplikowane i czasochłonne dyskusje z partnerami biznesowymi i udziałowcami, którym trudno zrozumieć stanowisko organów podatkowych, nie znajdujące oparcia w obowiązujących przepisach prawa krajowego i międzynarodowego. W konsekwencji, z uwagi na znaczące ryzyko podatkowe po stronie polskich firm, często podejmowane są decyzje o wstrzymaniu płatności. Powyższe nie sprzyja pewności obrotu czy inwestycji, ale przede wszystkim stanowi znaczące utrudnienie dla polskich firm w rozwoju działalności.

W związku z Podmiot Zainteresowany postuluje:

- wskazanie w treści art. 26 ust. 7a pkt 2 *in fine* iż (płatnik) „nie posiada wiedzy o istnieniu okoliczności uniemożliwiających spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 28b ust. 4 pkt 4-6 o ile obowiązek spełnienia tych przesłanek wynika z ustawy o CIT lub z danej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania;
- doprecyzowanie art. 28b ustawy o CIT, tak aby nie było wątpliwości, że wniosek o zwrot pobranego podatku nie wymaga załączania oświadczenia o posiadaniu statusu rzeczywistego właściciela oraz o prowadzeniu rzeczywistej działalności gospodarczej, chyba że zwolnienie wynikające z ustawy o CIT nie ma zastosowania, a obowiązek przeprowadzenia testu rzeczywistego właściciela wynika z danej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania,

V. Moc ochronna „opinii o stosowaniu preferencji”

Zgodnie z art. 54 Projektu „w przypadku opinii o stosowaniu zwolnienia, o których mowa w art. 26b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym, wydanych do dnia 30 grudnia 2020 r., okres wskazany w art. 26b ust. 7 pkt 1 tej ustawy upływa z dniem 1 stycznia 2024 r.”

W pierwszej kolejności IGCC pragnie zwrócić uwagę na prawdopodobną omyłkową nieściśłość w dacie „30 grudnia” - prawdopodobnie ustawodawca miał na myśli 31 grudnia 2021 roku (w przeciwnym razie nie byłoby jasne jak określić moc ochronną opinii wydanych w 2021 roku.

⁶ Por. Opinia Rzecznika Generalnej Juliane Kokott przedstawiona w dniu 1 marca 2018 r. do sprawy C-117/16 <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62016CC0117&from=EN>

W drugiej kolejności IGCC pragnie zwrócić uwagę, iż opinia o stosowaniu preferencji jest mechanizmem zabezpieczającym przed stosowaniem procedury „Pay and refund”. Jednocześnie, mechanizm ten jest zawieszony do 31 grudnia 2021 roku.

W związku z powyższym, ocenie Podmiotu Zainteresowanego zasadne jest przyjęcie iż w przypadku opinii o stosowaniu preferencji otrzymanych do dnia 31 grudnia 2021 roku, pozostają one w mocy (z zastrzeżeniem stosownych przepisów szczególnych) przez 36 miesięcy od dnia 1 stycznia 2022 roku.

VI. Pozostałe kwestie wymagające nowelizacji

1. Doprecyzowanie zasad zwrotu WHT

Postulujemy następujące rozwiązania:

- a. skrócenie procedury zwrotu podatku z 6 do 3 miesięcy;
- b. potwierdzenie, że płatnik jest uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o zwrot podatku u źródła w sytuacji, w której wpłacił podatek z własnych środków i poniósł ciężar ekonomiczny podatku. Uprawnienie płatnika w tym zakresie nie jest uzależnione od istnienia pisemnej umowy pomiędzy stronami transakcji zawierającej klauzulę ubruttawiającą, a wniosek o zwrot zapłaconego podatku nie musi uzasadniać przyczyn ubruttowienia;
- c. potwierdzenie, że płatnik jest uprawniony do zaliczenia do kosztów podatkowych kwoty ubruttowienia, gdy koszt ten został poniesiony w celu osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów lub w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów NKUP wymienionych w ustawie o CIT, pod warunkiem, że klauzula ubruttawiająca została faktycznie zastosowana. Uprawnienie płatnika w tym zakresie nie jest uzależnione od istnienia pisemnej umowy pomiędzy stronami transakcji zawierającej klauzulę ubruttawiającą.

2. Oświadczenie płatnika dotyczące dokonywanych wypłat

Jednym z podnoszonych już postulatów, którego wprowadzenie znacząco zmniejszyłoby obciążenia administracyjne jest uregulowanie iż oświadczenie płatnika może być składane raz w roku. W obecnym stanie prawnym, w ciągu jednego roku płatnik może być zobowiązany do składania przedmiotowego oświadczenia wielokrotnie w ciągu roku i w konsekwencji wielokrotnie w ciągu roku być zmuszonym do weryfikacji kontrahentów.

3. Liberalizacja zasad postępowania się certyfikatami rezydencji oraz ich kopiami

W powyższym zakresie Podmiot Zainteresowany proponuje dwa rozwiązania, ułatwiające wywiązywanie się polskich płatników WHT z obowiązków związanych z posiadaniem certyfikatów rezydencji podatkowej zagranicznych kontrahentów.

- a) W pierwszej kolejności należy zasygnalizować potrzebę wyraźnego wskazania, na możliwość postępowania się certyfikatem rezydencji zagranicznego kontrahenta również w wersji elektronicznej. Obecnie z przepisów nie wynika zakaz wykorzystania certyfikatu w takiej

formie, do udokumentowania państwa rezydencji podatkowej kontrahenta. Uznajemy jednak za wskazane wyrażenie wprost zasady, że płatnicy podatku u źródła nie muszą w tym zakresie ograniczać się do papierowego dokumentu. Ma to na celu usunięcie wszelkich wątpliwości odnośnie wymaganej formy certyfikatu. Warto również zwrócić uwagę, że stosowanie elektronicznych wersji dokumentów jest szczególnie istotne w świetle aktualnych zagrożeń i warunków współpracy pomiędzy podmiotami, związanych z epidemią koronawirusa.

- b) W ocenie Izb istotne jest również zwiększenie limitu należności, przy wypłacie których miejsce siedziby podatnika dla celów podatkowych może zostać potwierdzone kopią certyfikatu rezydencji. Obecnie limit ten jest ustalony na poziomie 10 000 zł w roku kalendarzowym i dotyczy wyłącznie należności wypłacanych na gruncie art 21 ust. 1 pkt 2a ustawy o CIT, co w naszej ocenie jest kwotą znacząco za niską. W konsekwencji, możliwość posługiwania się kopią certyfikatu przy weryfikacji miejsca siedziby kontrahenta dla celów podatkowych jest w gruncie rzeczy iluzoryczna, ponieważ w realiach rynkowych płatności za wskazane usługi niematerialne, w zdecydowanej większości przypadków, znacznie przekraczają przewidziany limit, w szczególności mając na uwadze, że limit ten przystępuje w stosunku do jednego kontrahenta w skali roku.

W związku z powyższym IGCC postuluje:

- wskazanie wprost w nowelizacji lub objaśnieniach podatkowych dotyczących zasad poboru WHT na możliwość posługiwania się elektroniczną wersją certyfikatu rezydencji zagranicznego, który potwierdza jego siedzibę dla celów podatkowych oraz
- zwiększenie limitu płatności oraz rozszerzenie go na również inne płatności (nie tylko za tzw. usługi niematerialne), przy których weryfikacja siedziby kontrahenta dla celów podatkowych może być oparta o kopię certyfikatu rezydencji, do kwoty 100 000 zł.

Jednocześnie deklarujemy gotowość wzięcia udziału w ewentualnych konsultacjach i dalszych dyskusjach dotyczących nowelizacji przepisów.

Łączę wyrazy szacunku,

Joanna Jaroch-Pszeniczna

Wicedyrektor CCIFP